

DUTCH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NÉERLANDAIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NEERLANDÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 17 May 2001 (afternoon)
Jeudi 17 mai 2001 (après-midi)
Jueves 17 de mayo de 2001 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Schrijf een commentaar bij een van de volgende teksten:

1. (a)

- In die vermenging van maanden en seizoenen, op zo'n geurige novemberdag in 1968 - een dag die geurig had kunnen zijn als ik niet op een trottoirterras naar vier rijen driftig toeterende automobilisten had gekeken - ontmoette ik haar bij toeval op de Seine-oever. Het kon haast niet banaler maar het was niet interessanter dan het was. Als ik me
- 5 nauwkeuriger uitdruk: zij was het die naar mij toekwam.
- Ik zat aan een ijzeren tafeltje te peinzen en schreef zo nu en dan iets op. Het terras was vol. Bezoekers zonder zitplaats weerde ik met norske blikken af. Wie aandrang kreeg te horen dat de lege stoel naast mij bezet was. Dit land bezocht ik sporadisch, deze stad zo
- 10 mogelijk nog minder vaak. Grote steden hadden voor mij afgedaan. Noodgedwongen moest ik in een havenstad mijn brood verdienen. Een rantsoen van stenen en beton dat ruimschoots voldoende was. De opeenhoping van huizen, mensen, honden, de aanmatigende vanzelfsprekendheid waarmee grootstedse massa's parasiteren op de geminachte provincie die hen voedt, staat mij tegen.
- Aan het tafeltje dat op de ongelijke tegels wiebelde, herlas ik keer op keer de
- 15 onafgemaakte inleiding tot mijn ongeschreven relaas over *het niemandsland van de verbeelding*. Daarbij staarde ik van tijd tot tijd voor mij uit, terwijl ik in de koud geworden koffie roerde. Soms maakte ik een notitie in de kantlijn. Ik streepte hier en daar wat door om het geschrapte later toch weer te herstellen en mompelde meestentijds ontevreden voor mij heen. Alles was tot nu toe overeenkomstig de verwachtingen
- 20 verlopen. De kademuren waren bedekt met een donkere stoflaag die zich door de dagelijks neerslaande dampen en walmen blijvend wist te handhaven. Onwillekeurig volgde mijn oog de bewegende schaduwen van mensen die over het tafelblad gleden. Af en toe wierp ik een blik omhoog om te zien wie bij die schaduw hoorde als de contouren ervan een vage belangstelling in mij wekten.
- 25 Aan de overkant zaten de eigenaars van stalletjes en straathandels op zeildoeken stoeltjes te suffen in de zon. Bij een tentje met riviergezichten, studies naar het naakt model en gekleurde kaarten liep een jonge vrouw voorbij die plotseling haar pas inhield toen ze naar het terras aan de overzijde keek. Ze droeg een korte grijze jas van persianer bont. Ze werd aan het oog onttrokken door een lange rij geüniformeerde schoolmeisjes
- 30 die voorbij drentelden als onwillige dieren die de winterstal met afkeer tegemoet zien. Met een half oor luisterend naar het chaotische gedruis op de kade tuurde ik weer op mijn papier. Ik blies regelmatig neerdalende zwarte korreltjes weg en dronk de smakeloze koffie uit. Opnieuw brak ik mij het hoofd over de laatste zin: "Diep doorgedrongen in dit onveilige, fascinerende landschap waarvan de kaarten nauwelijks
- 35 melding maakten, stuitte ik plotseling op een wegvertakking, een vork..."
- Daar hield het weer op. Twee wegen. Hoe die te beschrijven? En welke moest hij kiezen? Was het noodzakelijk een keuze te doen? Als iemand mij zou vragen het relaas van *De twee wegen* te vertellen, zou ik een uitvoerige schildering van de situatie ophangen, een gedetailleerde uiteenzetting geven met pikante accenten, terzijdes en
- 40 vreemde coïncidenties. Maar ik had de pen nog niet gepakt of de woorden kropen weg, verdwenen in de muizengaten van mijn geheugen.
- Het licht schitterde in het opwaaiende haar van traag voorbij gaande vrouwen wier verende tred een bestudeerde indruk maakte. Het gloeide aan in de dubbele spiegel van

45 twee groene ogen die mij aankeken toen ik van het tafelblad omhoog blikte. Ik wilde zien aan wie de schaduw toebehoorde die al enige tijd over mijn handen viel.
“Dag Stefan, oude vriend!” Die koele stem, die lichte spot waarvan een zweem altijd in de flauwe glimlach om haar mondhoeken aanwezig was.
50 “Hannele! Wat een verrassing!” Ik stond op en schoof de papieren snel in de tas die op de lege stoel had gelegen. De tafel was een obstakel dat ons belette elkaar te omhelzen. Ze gaf me een hand. Het verbaasde me dat deze krachteloos aanvoelde. Ik merkte haar grijze persianer jas op en besepte dat ik die straks ook had gezien. Naar het scheen had ze zich, na onze krachtmeting in Hamburg, beter staande gehouden dan verwacht mocht worden.

Uit H.C. Ten Berge, *Zelfportret met witte muts*, 1985 [Bewerkt]

1. (b)

Ik heb nooit

Ik heb nooit naar iets anders getracht dan dit:
het zacht maken van stenen
het vuur maken uit water
het regen maken uit dorst

- 5 ondertussen beet de kou mij
 was de zon een dag vol wespen
 was het brood zout of zoet
 en de nacht zwart naar behoren
 of wit van onwetendheid
- 10 soms verwarde ik mij met mijn schaduw
 zoals men het woord met het woord kan verwarren
 het karkas met het lichaam
 vaak waren de dag en de nacht eender gekleurd
 en zonder tranen en doof
- 15 maar nooit iets anders dan dit:
 het zacht maken van stenen
 het vuur maken uit water
 het regen maken uit dorst
- het regent ik drink ik heb dorst.

Uit: Gerrit Kouwenaar *Sint Helena komt later*. Amsterdam 1964
